Isten munkatársai vagyunk

Szeretnék Isten tervéről beszélni, és arról, hogyan munkálkodik együtt Isten és az ember. Milyen felelősség hárul ránk, és milyen felelősség hárul Istenre az üdvösség tervében, amelyet értünk készített? Egyedül vagyunk, egyedül hozzuk meg a döntéseinket, vagy Isten is részt vesz bennük velünk együtt? Ha egyetértetek, nézzük meg, mi a mi részünk és mi Isten része ebben a munkában.

Nyissuk ki Isten igéjét a Rómabeliekhez írt levél 8. fejezeténél. A 28. és 29. verset olvassuk: *„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között.”* Ámen.

Tudjuk, hogy *„minden javunkra van”*. A „minden” azt jelenti, hogy minden, ami Istentől jön, a javunkat, az üdvösségünket szolgálja. *„Mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.”*

Isten először is elhív minket. Ez Isten része. Elhív bennünket, ez Isten munkája, mert eleve elrendelt minket arra, hogy hasonlók legyünk Fia, az Úr Jézus ábrázatához.

Ez Isten munkája: hogy eljuttasson minket Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. Ez Isten munkája. Látni fogjuk, olvasni fogunk Isten felelősségéről és a mi felelősségünkről. Először a Mózes ötödik könyvéhez, a 32. fejezethez megyünk. A Mózes ötödik könyve 32. fejezetéből olvassuk a 3. verset és a 4. vers első részét: *„Mert az Úr nevét hirdetem én; magasztaljátok a mi Istenünket! Kőszikla! Tökéletes az ő munkája.”* Ámen.

Isten munkái tökéletesek. A kérdés, amelyet fel kellene tennünk magunknak: mi is Isten munkája vagyunk, amely tökéletes?

A világegyetemet tökéletesnek teremtette, az angyalokat tökéletesnek teremtette, de az ember is Isten legnagyobb műve. Az emberek azt mondták, hogy mi vagyunk teremtésének koronája. Az efézusi levélben megnézzük, hogyan ír rólunk az Írás mint az ő munkájáról, amely tökéletes.

Amikor gyengének és a tökéletességre képtelennek tartjuk magunkat, bizonyos értelemben megtagadjuk Istent, mintha azt sugallnánk, hogy ő tehetetlen. Az ő munkái tökéletesek, és az a gondolat, hogy a bennünk végzett munkája nem lehet tökéletes, súlyos tévedés.

Az Efézusbeliekhez írt levél 2. fejezetének 10. versében ez áll: *„Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”* Ámen. Tehát Isten munkája vagyunk. Felmerül a kérdés: miután elkezdte bennünk ezt a jó munkát, magunkra hagy-e minket, vagy véghez is viszi a munkáját?

Hogy jobban elmélyedjünk ebben a gondolatban, nézzük meg a Filippibeliekhez írt levelet is, ahol Pál apostol az 1. fejezet 6. versében ezt mondja: *„Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégzi a Jézus Krisztus napjáig.”* Ez Pál hitét hangsúlyozza: rendíthetetlen bizalmat a remélt dolgokban, rendíthetetlen bizalmat abban, hogy Isten képes

befejezni a bennünk elkezdett munkát.

A Zsidókhoz írt levél emlékeztet minket, hogy az egyetlen, ami elválaszthat minket Istentől, a hitetlenség gonosz szíve, de ez nem Isten része. Ami Istenre tartozik, azt ő a maga hűségében tökéletesen elvégzi.

Pál apostol meg van győződve arról, hogy Isten, aki elhívott minket, és elkezdte bennünk ezt a jó munkát, véghez is viszi. Munkájának célja, hogy eljuttasson minket Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. Ma sokan azt hiszik, hogy Isten ezt nem tudja véghezvinni az ember földi élete alatt.

Gondoljunk egy gyakorlati példára: kicsi, öt-hat éves gyerekek vagyunk. El tudjuk-e végezni egyedül az egyetemet iskola, tanárok, intézmények segítsége nélkül? Egy juhász gyermeke például, aki orvos szeretne lenni, elérheti-e ezt a célt támogatás és útmutatás nélkül? Elkezdhetek-e egyedül tanulni, vagy szükségem van tanárra? Iskolába kell járnom, és eszközökre is szükségem van.

Ki gondoskodott a tanításról régebben? Amikor gyermekként megszülettem, én alapítottam az iskolákat, vagy előttem mások készítettek elő mindent? Áldás, hogy felvesznek az első osztályba, kegyelemnek számít, főleg úgy, hogy semmit sem tudok, nem igaz?

Ugyanígy párhuzamot vonhatunk az Istennel való kapcsolatunkkal. Amikor közeledünk hozzá, mik vagyunk? Tegyük fel, hogy üres edények vagyunk. Lemondtunk önmagunkról, hogy felvegyenek minket az ő iskolájába. *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká”* – mit jelent ez a felszólítás? És mi a tanítók szerepe?

Miért van szükségünk arra, hogy tanítsanak minket? A tanítók arra hivatottak, hogy vigyázzanak ránk, és segítsenek Krisztushoz hasonlóvá lennünk. Mindannyiunknak van egy célja: tanítványokat formálni. Van-e iskola ebben a folyamatban? Igen, ott van Krisztus iskolája, ahol ő a tanítónk és mesterünk.

Nézzük tovább, mit tesz értünk Isten. Péter első levele 5. fejezetének 10. versében ezt olvassuk: *„A minden kegyelemnek Istene pedig, aki elhívott minket az ő örök dicsőségére Krisztus Jézusban, rövid szenvedés után ő maga tegyen tökéletesekké, erősítsen, szilárdítson és alapítson meg titeket.”*

Ebben a szakaszban azt látjuk, hogy nemcsak arra kaptunk elhívást, hogy bocsánatot nyerjünk és szenvedjünk, hanem magas mértékre vagyunk elhívva. Egy szenvedéssel teli időszak után Isten megígéri, hogy tökéletessé tesz minket. Ki teszi ezt meg? Ő maga.

Ahogy a zongorázni tanuló gyermek sem tökéletes kezdettől fogva, de ha Mozarttól tanul, jó esélye van arra, hogy olyan legyen, mint Mozart. Ugyanígy Isten elkezdi bennünk a tökéletesítés munkáját. Megerősít, erőt ad, és megszilárdít minket. Övé a dicsőség és a hatalom, mert övé minden hatalom. Meg kell jegyeznünk, hogy az ő munkái tökéletesek, és amit elkezd, azt véghez is tudja vinni.

Ismerjük meg jobban Isten hatalmát, és olvassunk tovább arról, hogyan munkálkodik az életünkben. Ha elgondolkodunk az életünkön és azon, milyen szerepet tölt be benne Isten, feltehetjük a kérdést: mi történne, ha csak a saját erőnkre és képességeinkre lennénk hagyatkozva, az ő közreműködése nélkül?

Az ördög mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit nyeljen el. De ha Isten hatalmának oltalma alatt vagyunk, valóban elnyelhet-e minket a gonosz? Még ha bűnösök vagyunk is, Isten hatalma nagyobb, kivéve, ha gonoszok és hitetlenek vagyunk. Az Úr Jézus biztosít minket, hogy senki sem ragadhat ki minket az ő kezéből: *„Senki ki nem ragadja azokat az én kezemből.”* Ez alól csak a gonosz és hitetlen szív a kivétel.

A Thesszalonikabeliekhez írt első levél 5:23–24-ben ezt olvassuk: *„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, lelketek, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. Hű az, aki elhívott titeket.”* Ezek a szavak Isten hűséges természetét írják le: nem feledkezik meg rólunk, és megtartja ígéreteit. Szemben az emberekkel, akik hűtlenek lehetnek, Isten mindig hűséges, és teljesíti, amit megígért: megőrzi lelkünket, szellemünket és testünket.

Ha a bibliai szövegekben a mi részünk és Isten része közötti arányon elgondolkodunk, azt látjuk, hogy Isten része nagyobbként jelenik meg. Ahogy növekszünk, a mi részünk is nagyobbnak tűnik, de Isten része mégis meghatározó marad.

A Korinthusbeliekhez írt első levél 10:13-ban ezt olvassuk: *„Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok. Hű pedig az Isten…”* Ez emlékeztet minket, hogy Isten nem hagy minket erőnkön felül kísértetni, és hűségében a kimenekedés útját is megadja. Bizalmunkat őbelé vetjük, ahogyan a Zsidókhoz írt levél szavait felidézzük: *„Nem félek; mit árthat nékem az ember?”*

Ez az Istenbe vetett teljes bizalom biztosít arról, hogy bármilyen kihívást hozzon is az élet, biztos kezekben vagyunk. Isten tevékenyen részt vesz az életünkben, hűséges, és nem engedi, hogy a Sátán erőnkön felül kísértsen minket. Az Írás szerint: *„aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja, hogy elszenvedhessétek.”* Ez biztosít minket arról, hogy Isten megadja a szükséges eszközöket a kísértésekkel szemben.

Isten mindig munkálkodik a világban és az életünkben. Az ő teremtményei vagyunk, munkája tökéletes; amit elkezd, véghez is viszi. Ha lelki életünkben megtorpanást tapasztalunk, a felelősség a miénk, nem Istené. Ahogy a Zsidókhoz írt levél 5. fejezetében írva van: *„Mert noha az időhöz képest tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédei kezdetének elemeire; és olyanok lettetek, akiknek tejre van szükségük.”* Isten nem hagyott el minket, hanem képességet adott arra, hogy megkülönböztessük a jót a rossztól.

János 5:17-ben ezt olvassuk: *„Az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”* Itt azt látjuk, hogy az Úr Jézus az, aki az Atyával együtt munkálkodik. János evangéliuma 9.

fejezetében az Úr Jézus egyik csodájáról olvasunk: egy vakon született ember meggyógyításáról. Ennek a csodának, akárcsak a többinek, pontos célja volt: hogy megmutassa Isten munkáit, és hozzájáruljon az emberiség üdvösségének tervéhez.

Ezek által a csodák által fogadták el az Úr Jézust tanítóként, Úrként és Megváltóként. Olyan dolgokat tett, amilyeneket senki más, és ezzel megerősítette, hogy ő Isten Fia. Ahogy ő maga mondta: *„Nékem annak dolgait kell cselekednem, aki elküldött engem, amíg nappal van."* Az Úr Jézus földi ideje alatt küldetést bízott ránk, amikor azt mondta: *„Elmenvén"*. Mit jelent ez az „elmenvén"? Azt, hogy járjunk *„felsaruzva lábainkat a békesség evangéliumának készségével"*, és tegyünk tanítványokká másokat. Így vont be minket a munkájába. De mielőtt ebben elmélyednénk, térjünk vissza Isten szavaihoz.

Maradjunk János evangéliumánál, a 3. fejezetnél. A 3. verstől olvasok. Az Úr Jézus ezt mondta Nikodémusnak: *„Bizony, bizony mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát."* Nikodémus megkérdezi: *„Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-e?"* Az Úr Jézus így felel: *„Bizony, bizony mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az."* Ámen. Tehát újonnan kell születnünk. Ez Isten munkája, nem a miénk. Gondolkodjunk el ezen.

Isten munkájában ő ülteti el a magot, és ő adja nekünk a Szentlelket. Az igének és a Szentléleknek együtt kell munkálkodnia, hogy megjelenjen az új élet. Isten munkája tökéletes. Isten igéje tökéletes, ahogy a Zsoltárok könyvében az Írás mondja: *„Az Úr törvénye tökéletes"*, *„A te beszéded igen tiszta."* Az Úr Jézus pedig kijelenti: *„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak"*, mert ez Isten magja. Isten magja tökéletes, és nekünk az igéből és a Lélekből kell megszületnünk. Minden együtt munkálkodik az újjászületésért.

Az újjászületés is Isten munkája, nem a miénk. Ő hívott el minket, és ő adta nekünk ezt az ajándékot. Azért vagyunk itt, mert ő elhívott. Fordítsuk figyelmünket a Thesszalonikabeliekhez írt első levélre, hogy lássuk, mi történik Isten igéjével. Csak néhány szakaszt olvasunk, mert mindent nem tudunk végigvenni, de azért, hogy megértsük Isten felelősségét, az ő részét és a mi részünket – és hogy amikor tehetetlennek és gyengének érezzük magunkat, önmagunkra figyeljünk, ne Istenre.

Ő abszolút mindent megtett azért, hogy eljussunk erre a magas mértékre. A Thesszalonikabeliekhez írt első levél 2. fejezetéből olvasok, a 11. verstől a 13. versig: *„Amiképpen tudjátok, hogy mindenikteket, mint atya az ő gyermekeit, intettünk, és buzdítottunk, és kértünk, hogy Istenhez méltóan járjatok, aki elhívott titeket az ő országába és dicsőségébe. Ezért mi is szüntelen hálát adunk az Istennek, hogy amikor vettétek tőlünk az isteni igehirdetést, nem mint ember beszédét vettétek, hanem amint valóban van, mint Isten beszédét, aki munkálkodik is bennetek, akik hisztek."* Ez a három vers mély üzenetet hordoz.

Az első vers, amelyre később még visszatérek, azt mutatja meg, hogy Isten egyik munkája az emberekért az, hogy nálunk bölcsebbek gondjára bíz minket. Pál apostol azt mondja:

„mindenikteket, mint atya az ő gyermekeit”.

Ez elengedhetetlen az újszülött csecsemő növekedéséhez. Hogyan fejlődik egy gyermek? Mit választ egy gyermek, amikor ételt kínálnak neki?

Az édességet, a mézet és hasonlókat. *„Tejjel tápláltalak titeket, nem eledellel; mert még nem bírtátok.”* Ez egy egyszerű módszer. Isten ezáltal von be minket a munkájába. Pál apostol kijelenti: *„Mert Istennek munkatársai vagyunk”*. *„Hogy Istenhez méltóan járjatok, aki elhívott titeket az ő országába és dicsőségébe.”*

Aztán következik a minket illető rész: amikor vettétek az igét, ott lép be a mi felelősségünk is. Ha nem fogadjuk be az igét, ha az ige el van vetve valakinek a szívébe, de ő elutasítja, akkor Isten nem kezdte el benne azt a jó munkát.

Az Írás azt mondja a Zsidókhoz írt levél 8:10-ben: *„Ez az a szövetség, amelyet szerzek Izráel házával azok után a napok után, azt mondja az Úr: Adván az én törvényeimet az ő elméjükbe, és szívükbe írom be azokat.”* Isten ezt akkor viszi véghez, amikor mi is nyitottak vagyunk ezeknek a törvényeknek a befogadására. Amikor mi is szövetséget kötünk vele, nem csupán amikor ő felajánlja; nem kényszerít minket a szövetségkötésre.

Ezékiel szépen mondja: *„És elmentem melletted, és láttalak téged, és ímé, a te időd a szerelem ideje volt… és megesküdtem néked, és szövetségre léptem veled, és az enyém lettél.”* Ez a kijelentés egy kérdés elé állít minket: mikor kezdi el Isten bennünk ezt a jó munkát? A válasz: amikor eljön az Úr iránti szeretetünk ideje.

Ezt mondja az ige: *„vettétek tőlünk az isteni igehirdetést, nem mint ember beszédét vettétek, hanem amint valóban van, mint Isten beszédét.”* Ez a mi felelősségünkre utal: meg kell őriznünk a kapott igét.

Isten igéjét a maghoz hasonlítja, amely munkálkodik. Felmerül a kérdés: a búzaszem sejtjei elkezdenek-e dolgozni, amikor víz éri őket? Igen, elkezdenek dolgozni. Ugyanígy, amikor a Szentlélek csírázásnak indítja az igét, az munkálkodik bennünk. *„Aki munkálkodik is bennetek, akik hisztek.”*

Most a Zsidókhoz írt levél 4. fejezetére fordítjuk figyelmünket, hogy többet megértsünk az igéről, és bátorítást nyerjünk. Isten munkálkodik a szántóföldjén, és felmerül a kérdés: vajon elfelejt ma munkálkodni?

A 4. fejezet 12. versében ezt olvassuk: *„Mert élő az Isten beszéde és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a léleknek és szellemnek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szívnek gondolatait és szándékait.”*

Isten igéje élő és ható, vagyis munkálkodik bennünk, mint a kétélű fegyver, amely elválasztja a lelket és a szellemet, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Ha hagyjuk, hogy az ige megítéljen minket, akkor munkálkodni fog bennünk.

A Szentlélek munkája

Végül a Szentlélekről is szó esik, aki részt vesz a tökéletesítés folyamatában. Fel kell tennünk a kérdést: szükségünk van-e Isten igéjére, vagy csak szépirodalmi olvasmány, amellyel ismereteket halmozunk fel, és tudjuk, hol található a Róma 15? Vajon Isten csak azt akarja, hogy ismerjük a bibliai helyeket, vagy azt, hogy hagyjuk az igét munkálkodni bennünk? Isten igéjének kétélű fegyverként kell munkálkodnia bennünk.

A Jelenések könyvében, amikor az Úr Jézusról van szó, azt olvassuk, hogy *„szájából éles kétélű kard jő vala ki”*. Ez a kétélű kard az ige, és az ő neve: Isten Ígéje.

Isten igéje nélkülözhetetlen ebben a tökéletes munkában; ez Isten magja, amely által megszületünk, amely részt vesz lelki születésünkben, és mindvégig munkálkodik bennünk. A *Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon* felszólítás arra buzdít, hogy őrizzük meg szívünkben az igét, hogy megítélje gondolatainkat és érzéseinket, és ne vétkezzünk. Az ige szüntelenül munkálkodik bennünk.

Fordítsuk figyelmünket a Szentlélek munkájára. János 14-ben az Úr Jézus biztosít minket, hogy nem hagy minket árvákul, vagyis nem hagy magunkra. Az árvának nincs apja és anyja, de nekünk, lelki gyermekeknek van Atyánk és anyánk, akik gondoskodnak rólunk. János 14:15-ben az Úr Jézus ezt mondja: *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”*

Ez feltétele annak, hogy megkapjuk a Szentlelket. Az Úr Jézus, amíg a földön volt, megtartotta az Atya parancsolatait, és megmaradt az ő szeretetében. A Szentlelket azok kapják, akik engedelmeskednek Istennek (lásd ApCsel 5:32: *„És mi vagyunk az ő bizonyságai ezekről a dolgokról, és a Szent Lélek is, akit adott az Isten azoknak, akik neki engedelmeskednek.”*). Ha szeretjük őt, és megtartjuk az ő beszédét, nekünk adja a Szentlelket.

A Szentlélek elsődleges célja, hogy újjászüljön minket, ahogy az Úr Jézus megígérte: *„És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.”*

Meddig lesz velünk a Szentlélek? Ma, holnap, holnapután, mindvégig. Akár szerda van, akár csütörtök, a Szentlélek jelen lesz, ha *nem szomorítjuk meg a Lelket, és nem oltjuk ki a Lelket.* Ha kioltottuk a Lelket, az nagyon súlyos. Nagy felelősségünk van Istennek ebben a velünk végzett munkájában. Ő vezet, ő hordoz, ő visel minket, de nekünk is engedelmeskednünk kell.

Isten része mellett fel kell ismernünk a saját részünket is ebben a kapcsolatban. *„Más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazságnak ama Lelkét, akit a világ nem vehet be, mert nem látja őt, és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek lesz.”*

A Szentléleknek határozott célja van, amikor bennünk van. Az ige behatol belénk, és a Lélek is. A Lélek és az ige belülről munkálkodik bennünk, és megítéli szívünk érzéseit és gondolatait.

A 26. versben ezt olvassuk: *„Az a Vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az Atya küld az én nevemben, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondottam néktek.”* A Szentléleknek tevékeny része van: nem csupán külső, hanem belső jelenlét. Tanít minket, és eszünkbe juttatja az Úr Jézus szavait. Ez Isten jelentős munkája. Elhív

minket, közbenjár értünk, őriz minket, belénk költözik, és nekünk adja az igét.

János 16-ban a Szentlélek munkájáról van szó. Amíg az Úr Jézus a földön volt, az Atyától küldött Szentléleknek fontos szerepe volt. Jézus ezt mondta a tanítványokról: *„Amikor velük voltam e világon, én megtartottam őket… most pedig hozzád megyek… tartsd meg őket.”* Megtartásuk a Szentlélek által történik. A hetedik versben ezt olvassuk: *„Jobb néktek, hogy én elmenjek; mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jő el hozzátok.”* Döntő fontosságú, hogy a Szentlélek eljöjjön, mert nélküle semmit sem tehetünk. Gondoljunk bele ebbe. Az Úr Jézus kijelenti János 15-ben: *„Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”*

Ez azt jelenti, hogy nélküle semmit sem vagyunk képesek véghezvinni. Mégis megígéri, hogy ha elmegy, mást küld a helyére. János 16-ban az áll, hogy amikor eljön a Vigasztaló, a Szentlélek, *„megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.”* A Szentlélek szembesít minket bűneinkkel, megmutatja, hol tévedünk, mintha tükör elé állítana, amely megmutatja tisztátalanságainkat.

Hogy részesüljünk ebben a vezetésben, be kell fogadnunk Isten igéjét. János 1:12 ezt mondja: *„Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, … akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istenből születtek.”* Istentől születni nagy jelentőségű dolog, mert Isten gondoskodik a gyermekeiről.

Szülőként gondoskodunk gyermekeinkről, Isten pedig mint legfőbb Szülő még inkább gondoskodik gyermekeiről. A Rómabeliekhez írt levél emlékeztet minket, hogy lássuk meg Isten kegyességét és keménységét. Az ő kegyességében maradunk, amíg szívünk neki van szentelve; a gonosz és hitetlen szív elválaszt minket tőle.

János 16:13-ban ezt olvassuk: *„Mikor pedig eljő az, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.”* Ez a vers a Szentlélek vezetésének fontosságát hangsúlyozza. Ahogy elengedhetetlen, hogy legyen vezetőnk, amikor nem ismerjük az utat egy célhoz, ugyanúgy elengedhetetlen, hogy a lelki életben a Szentlélek vezessen minket.

Ő adja meg a helyes irányt, és segít elkerülni a tévedéseket az igazsághoz és a beteljesedéshez vezető utunkon. Fontos megértenünk, milyen szerepet tölt be Isten az életünkben. Az Úr Jézus megígérte: *„Nem hagylak titeket árvákul”*, és *„én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”*. Ez az ígéret vigasztalást és biztonságot ad nekünk.

Térjünk vissza a Rómabeliekhez írt levél 8. fejezetéhez, ahol további tanítást találunk a Szentlélekről. A Szentlélek megerősíti bizalmunkat, és segít ellenállni az ördög kísértéseinek, aki el akarja hitetni velünk, hogy egyedül és tehetetlenül állunk. Amikor saját gyengeségeinkkel szembesülünk, feltehetjük a kérdést: hogyan érhetnénk el a tökéletességet, amikor ennyire gyengék vagyunk? Ebben a küzdelemben azonban nem vagyunk egyedül: mellettünk van az, aki tökéletes, és aki képes munkálni bennünk a tökéletességet.

Róma 8:26–27-ben ezt olvassuk: *„Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek

esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért."* Ámen. Csodálatos, hogy a Lélek kimondhatatlan fohászkodásokkal esedezik értünk. Ez egy anya szeretetére emlékeztethet, aki gyermekéért sóhajtozik. Ezek a fohászkodások tele vannak szeretettel és az üdvösség utáni vággyal.

A Szentlélek nemcsak esedezik értünk, hanem Róma 8:1 szerint bennünk is lakik: *„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint."* A Szentlélek jelen van bennünk, az elménkben, eszünkbe juttatja az Úr tanításait, és arra indít, hogy ne vétkezzünk. Belső harc ez két ellentétes erő között, de a Szentlélek vezet minket, ha engedjük, hogy szóljon hozzánk, és befolyásolja döntéseinket.

Van egy erő, amely arra indít, hogy test szerint éljünk, és azt sugallja, milyen kellemes volna egy szabadság élvezete, hogy hagyjuk magunkat a test által vezetni. Ezzel szemben ott van a lelki indítás, ahogy a Galatákhoz írt levél 5. fejezete tanítja: *„Mondom pedig: Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát véghez ne vigyétek."* A Szentlélek szembeszáll a testtel, és arra indít, hogy kerüljük a rosszat.

Indíttatást kapni annyit jelent, mint bátorítást vagy tanácsot kapni, ahogy az emberek is tanácsot adnak egymásnak: *„Jó, ha így teszel? Jó, ha oda mész?"* Ehhez hasonlóan a Szentlélek az elménkben, belül indít minket. Elengedhetetlen, hogy kövessük a Lélek indításait. Ha nem követjük őket, nem vesszük figyelembe őket. Ez nagy személyes felelősséggel is jár.

A Rómabeliekhez írt levél 8. fejezetének 5. verse szerint akik test szerint élnek, a test dolgaira gondolnak, akik pedig Lélek szerint élnek, a Lélek dolgaira. A test követése halálhoz vezet, a Lélek követése pedig életre és békességre, mert a Szentlélek részt vesz ebben a folyamatban.

Nézzük meg tovább a Szentlélek szerepét. A Korinthusbeliekhez írt második levélben látjuk azt a nagy munkát, amelyet Isten elkezdett velünk, és azt, hogy mennyire részt vesz benne, miközben tőlünk csak engedelmességet kér, ami valójában csekély hozzájárulás. Ahhoz képest, amit ő tesz, nagyon keveset kér tőlünk, és mégis gyakran még ezt a keveset sem vagyunk hajlandók megadni, inkább azt szeretnénk, hogy Isten tegyen meg helyettünk mindent. *„Tedd meg te, Uram, amit nekem kellene megtennem"* – Isten nem fog ilyen hozzáállással helyettünk cselekedni.

Olvassuk a *2Korinthus 3:17–18-at*: *„Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig mindnyájan, födetlen arccal visszatükrözvén az Úrnak dicsőségét, ugyanarra az ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, mint az Úrnak Lelkétől."* Ámen.

A Szentlélek tevékenyen részt vesz átformálásunkban: el akar változtatni minket az ő ábrázatára, dicsőségről dicsőségre. Ez nagy jelentőségű munka, amelyben a Szentlélek formál minket. De fontos megjegyezni, hogy nekünk is részt kell vennünk ebben a folyamatban.

Térjünk vissza Péter apostol leveléhez, hogy jobban megértsük a Lélek munkáját, és Istennel való kapcsolatunk más vonatkozásait is megvizsgáljuk. Utána rátérünk a minket illető részre is.

Péter első levelének 1. fejezetéből, a 2. vers első részét olvasom: *„Az Atya Isten eleve elrendelése szerint, a Lélek megszentelése által.”* Mit munkál még bennünk a Lélek? A megszentelődést. Fontos-e a megszentelődés? *„Szentek legyetek, mert én szent vagyok”*, mondja az Írás, és a Szentlélek ebben munkálkodik. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkálkodik. Elengedhetetlen, hogy munkálkodjanak. És meddig munkálkodnak? Szüntelenül. *„Az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”*

Isten munkatársai

Most összpontosítsunk arra a részre, amelyet tőlünk, az ő gyermekeitől kér: hogy vegyünk részt az ő munkájában. Van Isten része, de nekünk is van felelősségünk ebben a munkában. Fordítsuk figyelmünket Máté evangéliumának 9. fejezetére; a Máté 28-ból vett idézetet már említettük, így oda nem térünk vissza: *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket.”*

Ez a mi feladatunk. Azoké a szerep, akik már elértek egy bizonyos lelki érettséget; ahhoz, hogy tanítványokat formálj, neked magadnak is tanítványnak kell lenned. Nem lehetsz lelki újszülött, aki tanítványokat formál. A 36–38. vers ezt mondja: *„Mikor pedig látta a sokaságot, megszánta őket, mert el voltak gyötörve és széjjel voltak szóródva, mint a pásztor nélkül való juhok.”* A juhoknak pásztorra van szükségük. Akkor ezt mondta tanítványainak: *„Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.”*

Mire van szükség Istennek ebben a munkájában? Munkásokra. Hogyan mennek el, ha nem küldi őket az, aki Isten igéje által szól? *„Mily szépek azok lábai, akik békességet hirdetnek”* – valóban, milyen szépek! Mennünk kell, mert ez a mi felelősségünk. Isten hív, de rajtunk keresztül hív.

A Thesszalonikabeliekhez írt levélben tehát *„a tőlünk vett isteni igehirdetésről”* olvastunk: *„nem mint ember beszédét vettétek, hanem amint valóban van, mint Isten beszédét.”* Nekünk kell tehát továbbadnunk Isten igéjét, az ő magját. És itt azt olvassuk: *„az aratni való sok, de a munkás kevés”*. Most a Korinthusbeliekhez írt első levél 3. fejezetéhez megyünk, hogy ezekről a munkásokról beszéljünk, akikről Pál apostol szól.

A lelkek üdvösségének és megmentésének ebben a munkájában nem vagyunk egyedül. Isten, az Úr Jézus, a Szentlélek és az ige mellett ott vannak Isten munkásai is: a gyülekezet lelkileg érett testvérei.

A Korinthusbeliekhez írt első levélben, az 5. verstől kezdve ezeket a szavakat találjuk: *„Kicsoda tehát Pál, és kicsoda Apollós? Csak szolgák, akik által hívőkké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta.”* Ezek a versek azt mutatják, hogy Pál és Apollós Isten szolgái, akik mindketten azzal az erővel munkálkodnak, amelyet az Úr adott nekik. És ahogy már hallottuk: *„Az aratni való sok, de a munkás kevés.”*

Pál elmagyarázza a maga és Apollós szerepét az ige terjesztésében: ő ültette az igét, Apollós öntözte, de a növekedést Isten adta. Ez azt hangsúlyozza, hogy sem az ültető, sem az öntöző nem a döntő, hanem Isten, aki a növekedést adja. Pál így folytatja: *„Aki pedig ültet és aki öntöz, egyek; mindazáltal mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint.”* Ez azt jelenti,

hogy a szolgák társak Isten munkájában, és mindegyikük munkája szerint kapja meg jutalmát.

Pál a szántóföld és az épület képét használja Isten szolgái és a hívők közötti kapcsolat leírására: *„Mert Istennek munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.”* Ámen.

Isten tervében helyet kap az, hogy emberek munkásként vegyenek részt isteni művében. Hasonlatként vegyünk két házaspárt: az egyiknek nincs gyermeke, a másiknak hat gyermeke van. Ez jól szemlélteti, hogyan járulhatnak hozzá az élet tapasztalatai, például a gyermeknevelés, valakinek a fejlődéséhez és éréséhez. A gyermeknevelés során felmerülő problémák és kihívások jelentős személyes növekedést hozhatnak.

Végül ebből az következik, hogy ahogy a szülő gyermekei gondozása által nő bele a szerepébe, úgy Pál és Isten más szolgái is a *„lelki gyermekeikről”* való gondoskodás által növekednek lelkileg. Ez a növekedés még egy olyan apostol számára is szükséges, mint Pál. Isten szolgáinak lelki fejlődéséhez tehát elengedhetetlen, hogy *„lelki gyermekeik”* legyenek.

Pál azzal zárja, hogy a szolgák Isten munkatársai, a hívők pedig Isten szántóföldje és épülete. Pál kétségkívül részt vett Istennel együtt a lelki építés munkájában, ahogy ő maga mondja: *„Az Isten nékem adott kegyelme szerint mint bölcs építőmester alapot vetettem, más pedig épít reá. Kiki azonban meglássa, mint épít reá.”* Ez az épület, amelyről Pál beszél, az ő képében Isten szántóföldje, Isten épülete.

Majd elmagyarázza, hogy mi, hívők Isten temploma vagyunk, és költői kérdést tesz fel: *„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok?”* Pál így tisztázza, hogy ő Isten templomát építette, ami hatalmas, lelki munka. A 16. és 17. versben megerősíti ezt a gondolatot: *„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?”*

Bár a gyülekezet hitélete kezdetén járt, és még testi és világias volt, Isten Lelke lakott bennük, még ha ítélőképességük nem is volt teljesen kifejlődve. Pál figyelmeztet: *„Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Isten temploma szent, és ezek vagytok ti.”*

Ezt a tanítást ismétli meg a Korinthusbeliekhez írt első levél 4. fejezetének 14. és 15. versében, ahol Pál ezt írja: *„Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem hogy mint szerelmes gyermekeimet intselek. Mert ha tízezer tanítómesteretek volna is Krisztusban, de nem sok atyátok van; mert Krisztus Jézusban az evangélium által én nemzettelek titeket.”* Ámen.

Pál *„szerelmes gyermekeimnek”* nevezi a hívőket, és hangsúlyozza, hogy bár sok tanítójuk lehet, csak egyetlen lelki atyjuk van: ő maga, aki az evangélium által nemzette őket. A szentek tökéletesítésére irányuló növekedés összefüggésében Pál azt a költői kérdést veti fel, hogy szükség van-e munkásokra – azt sugallva, hogy nem növekedhetünk lelkileg elszigetelten, hanem szükségünk van a hívők közösségére és útmutatásra. Azt mondja: *„Istennek munkatársai vagyunk.”* A 16. versben Pál így buzdít: *„Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim.”* Timóteust is megemlíti, akit *„szerelmes fiamnak”* nevez, jelezve, hogy Timóteus lelki fia.

Pálnak több lelki *„gyermeke”* volt, akiket a hitben vezetett és nevelt, köztük Titusz, Filemon és Onézimusz. A velük való kapcsolatát a Timóteushoz (első és második levél) és Tituszhoz írt leveleiben láthatjuk, ahol mély kötelék mutatkozik meg a lelki atya és a gyermek között.

Pál Filemonhoz írt levele rövid olvasmány, de jelentéssel teli. Amikor olvassuk, felmerül bennünk a kérdés: miért került be az Írásba egy ilyen tömör levél, és mit jelent számunkra ma Onézimusz alakja? Ebben a levélben mégis mély, apa és gyermek közöttihez hasonló kapcsolatot láthatunk, ahogy Pál Onézimuszról ír: *„az én fiamért, akit fogságomban szültem… őt, vagyis az én szívemet.”* Ez szemlélteti, hogyan egyesít minket Isten munkája, és hogyan tesz munkatársaivá isteni tervében.

Ezután önmagunk felé fordulunk, azok felé, akik újjászülettek. Elengedhetetlen, hogy megkérdezzük magunktól: tevékenyen részt veszünk-e saját lelki növekedésünkben, vagy úgy viselkedünk, mint a diák, aki nem vesz részt a tanulásban? Efézus 4:11-ben világosan le van írva, hogy Isten *„adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére”*, azzal a céllal, hogy eljussunk *„mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.”*

Ez lelki érettségre szóló elhívás: hogy ne legyünk többé *„gyermekek, akiket hány-vet és ide s tova hajt a tanításnak akármi szele”*, hanem növekedjünk igazságban és szeretetben, Krisztust tartva legfőbb példaképünknek.

Jelentéktelen dolog-e Krisztus testének tagjának lenni, hozzájárulni a szentek növekedéséhez és tökéletesítéséhez? Egyáltalán nem. Ezen az úton nem vagyunk magunkra hagyva. Még ha kezdetben gyengének érezzük is magunkat, mint egy újszülött, nem kell kételkednünk abban, hogy képesek vagyunk növekedni és elérni az érettséget. Ahogy a gyermek a szülei gondoskodása által fejlődik, úgy növekszünk mi is lelkileg az által, amit Isten belénk helyezett.

Mi ültethetünk és öntözhetünk, de Isten az, aki *„a növekedést adja”*. Végső soron annyit tehetünk, hogy táplálkozunk az igéből, imádkozunk, és az ő tanítása szerint élünk, miközben Isten munkálkodik bennünk, hogy lelki növekedést hozzon.

Mégis elengedhetetlen, hogy betöltsük a ránk eső felelősséget. Nem beszélünk eleget a gyülekezet szerepéről vagy a munkások hozzájárulásáról. Arra buzdítalak, olvassunk el egy verset a Kolossébeliekhez írt levél 1. fejezetéből, utána pedig arra a személyes felelősségre összpontosítunk, amely mindannyiunkra hárul. Meg kell jegyeznünk: ha nem vállaljuk ezt a felelősséget, semmi sem fog történni.

Isten nagyságában végzett minden munkája, minden terv, amelyet Isten értem készített, megáll, ha én nem válaszolok az elhívására. Kolossé 1. fejezet, 28. és 29. vers. Pál apostol ezt mondja: *„Akit mi hirdetünk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő Krisztus Jézusban.”* Ezt teszi Pál apostol. Nemcsak Isten munkálkodik, hanem ő, Pál is. *„Amiért fáradok is, tusakodván az ő ereje szerint,

amely bennem hatalmasan működik."* Ámen.

Nem csak Pál apostol munkálkodott így. Apollós ugyanezt tette? Természetesen. Az Úr tanítványai is így jártak el? Kétségtelenül. *„Menjetek, tegyetek tanítványokká másokat. Neveljétek fel őket. Juttassátok el őket az érett férfiúságra."* Ez a mi felelősségünk, a gyülekezet felelőssége.

A mi munkánk

Most fordítsuk figyelmünket az egyéni felelősségre: menjünk a Galatákhoz írt levél 5. fejezetéhez, és olvassuk el a 6. verset: *„Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem használ semmit, sem a körülmetéletlenség; hanem a szeretet által munkálkodó hit."* Íme, ez is a tevékeny munka egy példája.

Emlékezzünk arra, amit Jakab mond a hitről: *„A hit cselekedetek nélkül halott."* Még az ördögök is hisznek. Jakab apostol meg is kérdezi: *„De akarod-é tudni, ó hiú ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt?"* A hit együtt munkálkodott Ábrahám cselekedeteivel, és a cselekedetek által lett tökéletessé Ábrahám hite.

Ez a mi felelősségünk. A hitnek tevékenynek kell lennie. Nem elég csak hinni, ahogy egyesek mondják: *„Hiszek az Úr Jézusban, és üdvözültem. Kegyelemből, testvérem, nekem nincs semmi dolgom. Csak eljárok az istentiszteletre, és dicsérem az Urat azért a munkáért, amelyet bennem végez."*

Az én hitemnek azonban cselekvéssel kell párosulnia. Lapozzunk most Péter második levelére. A mi felelősségünk, hogy minden erőnkkel igyekezzünk, ahogy Péter második levelének 1. fejezetében, az 5–11. versben írva van, ahol fontos dolgok egész sorát találjuk. *„Éppen azért teljes igyekezettel azon legyetek."* Kinek kell ezt megtennie? Mindannyiunknak, mindegyikünknek.

Isten részét már láttuk: az ő isteni ereje mindent megadott nekünk, ami az életre és a kegyességre szükséges. Ez az ő hozzájárulása, ahogy a 3. vers mondja. Ezért elengedhetetlen, hogy teljes igyekezettel azon legyünk, hogy hitünkhöz konkrét cselekedeteket adjunk. A hitnek tevékenynek kell lennie, nem tétlennek.

Vegyük Noé példáját: hitének kitartással és cselekvéssel kellett párosulnia. Ha Noé csak hallott volna Istentől az özönvízről, és hitt volna benne, de nem építette volna meg a bárkát, mi történt volna, amikor eljön az özönvíz? Nem lett volna hová menekülnie. Noé mondhatta volna, hogy nem tudja megépíteni a bárkát, hogy gyenge, hogy nincs tapasztalata hajóépítésben. De bár sosem épített hajót, és semmit sem tudott róla, Isten segítségével sikerült megépítenie a bárkát, amely mintegy százötven méter hosszú volt. Így hát, ha valaki – akár maga Péter – soha nem formálta is meg magában Krisztus ábrázatát, Isten segítségével elkezdheti a munkát, de keményen kell igyekeznie.

Hitünkhöz jó cselekedetet kell adnunk, a jó cselekedethez ismeretet, az ismerethez mértékletességet, a mértékletességhez tűrést, a tűréshez istenfélelmet, az istenfélelemhez

atyafiszeretetet, az atyafiszeretethez pedig szeretetet. Ez a mi részünk a felelősségből az Istennel való együttmunkálkodásban. A Szentlélek munkálkodik bennünk, és Isten igéje is.

Vigyáznunk kell, hogy meg tudjuk különböztetni a Szentlélek halk szavát a gonosz lélek hangjától, amely utánozni tudja Isten igéjét. Még ha kísértésbe esünk is, hogy helytelenül használjuk az Írást – ahogy az Úr Jézust is megkísértették –, vannak a hitben érettebb testvéreink, akik útbaigazíthatnak és visszavezethetnek a helyes útra Isten igéje szerint. A mi részünk az, hogy minden igyekezetünket megtegyük, *mert ha ezek megvannak és bőségesen vannak bennetek,* vagyis mindazok, amiket fentebb felolvastunk, *nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve.*

Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfelejtkezett az ő régi bűnei megtisztításáról. Annakokáért atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívatástokat és kiválasztatástokat erőssé tenni. Tegyük erőssé az ő elhívását és a mi kiválasztásunkat. *Mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha.*

Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a bemenetel a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örökkévaló országába. Mi ennél nagyobb ígéretet akarhatunk? Megtesszük ezt, és Isten száz százalékig megteszi a maga részét. Nálunk van a gond: mi nem végezzük el úgy, ahogy kellene, a probléma bennünk van. Amikor azt mondja, hogy tegyek meg valamit, mondjuk verjek be szögeket, száz szög helyett csak kilencvenet verek be. Ha ő azt mondja, hogy százat kell bevernem, tudja, miért.

Valójában amikor azt mondjuk, hogy gyenge vagyok és nem tudom, önmagunkat vádoljuk. *„Gyenge vagyok. Az Úr könyörüljön rajtam, mert gyenge vagyok."* Azért vagyok gyenge, mert nem cselekszem, ezért vagyok gyenge. Nem azért, mert Istennek nincs ereje – Istennek van ereje.

Menjünk el a 119. zsoltárhoz is, nézzük meg, mit mond a mi részünkről. Az 57. vers. A minket illető résszel kezdjük. *„Az én részem az Úr"*, halljátok, hogyan mondja: *„az én részem"* – Isten részét már megismertük. *„Mondtam, hogy megtartom a te beszédeidet."* Ámen.

Noéról ezt mondja az 1Mózes 6: *„És Noé mindent úgy cselekedett, amint az Isten néki parancsolta vala."* Noé befejezte a bárkát, mert mindent úgy cselekedett, ahogy az Úr parancsolta neki. Az Úr vele volt mindvégig. Megépítette az egész bárkát, minden részletében. Minden tökéletesen illeszkedett.

Amikor befejezte, mit mondott neki Isten? *„Menj be… a bárkába."* És hét nap múlva eljön az özönvíz. *„Menj be a bárkába."* Amikor befejezem a magam részét, mit mond majd az Úr? *„Kész. Mostantól a korona vár rád."*

Így mondta Pál apostol is: *„A futást elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája."* Gyönyörű kijelentés. Az én részem az enyém, és Isten soha nem fogja megtenni helyettem. Ha Noé kilencvenöt százaléknál abbahagyta volna a bárka építését, Isten nem pótolta volna a hiányzó részt. A maradék öt százalék nem Istenre tartozott. Az Noé része volt.

Isten volt a tervező, ő biztosította a szükséges anyagokat – erdőket, gerendákat, abszolút mindent, amire szükség volt –, buzdította, tanácsolta, vezette, megmondta neki, milyen méretű legyen a bárka. De kinek kellett forgatnia a kalapácsot? Noénak. Noénak kellett embereket felfogadnia, valószínűleg több munkásra volt szükség. Isten munkatársainak kellett lennünk. Isten munkatársai vagyunk. Befejezi-e Isten a munkát nélkülünk? Hadd hozzak egy egyszerű példát: munkába állunk a Daciánál, a romániai Pitesti városában működő nagy autógyárban.

A Pitesti Dacia évek óta gyárt autókat. Amikor én munkába állok, a cég továbbra is autókat fog gyártani. Olyan munkakörbe kerülök, ahol az a feladatom, hogy felszereljem a kerekeket. Részt veszek ebben a folyamatban? Igen, részt veszek. Amit a Dacia elkezd, azt be is fejezi. De most én is része vagyok ennek a folyamatnak. Részt veszek a cég nagy munkájában. Ugyanígy van ez most velünk is. Mindent, amit Isten elkezd, mindent, amit Ábrahámmal elkezdett, be is fejezett.

Ábrahám most az Atyával van. Mózes? Péter látta őt a hegyen az Úr Jézussal együtt. Befejezte velük Isten a munkát? Igen. És velünk is be fogja fejezni, csak lépjünk be az ő „gyárába”. Ha együtt munkálkodunk vele, szorgalmasak vagyunk, nem hivalkodók és gyümölcstelenek, befejezi-e velünk a munkát? Igen. A szőlővesszővel, amely gyümölcsöt terem, mit tesz Isten? Megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ámen.

Sursa: *Isten munkatársai vagyunk* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/isten-munkatarsai-vagyunk